

Ἀριστοφάνους Σφήκες¹

ΣΩΣΙΑΣ Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία; (1)

ΞΑΝΘΙΑΣ φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.

Σω. κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὔφείλεις μέγα.

ἄρ' οἴσθα γ' οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;

Ξα. οἶδ', ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι. (5)

Σω. σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καύτου γ' ἐμοῦ

κατὰ ταῖν κόραιν ἤδη τι καταχεῖται γλυκύ.

Ξα. ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἔτεδὸν ἢ κορυβαντιᾶς;

Σω. οὐκ, ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.

Ξα. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς σὺ δαίμονα. (10)

κάμοι γὰρ ἀρτίως ἐπεστρατεύσατο

Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτῆς ὕπνος·

καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.

Σω. κάγω γ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.

ἀτὰρ σὺν λέξον πρότερος. (15)

Ξα. _____ ἐδόκουν αἰετὸν (15,bis)

καταπτάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ (16)

ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνουξιν ἀσπίδα

φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν,

κάπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.

---

¹ N.G. Wilson, *Aristophanis Fabulae*, Oxford: Oxford University Press, 2007: 209-273.

Σω. οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος. (20)

Ξα. πῶς δῆ;

Σω. __προερεῖ τις τοῖσι συμπόταις, λέγων (21,bis)

ὅτι “ταὐτὸν ἐν γῆ τ’ ἀπέβαλεν κὰν οὐρανῶ (22)

κὰν τῆ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα.”

Ξα. οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται

ιδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον; (25)

Σω. _____μὴ φροντίσης. (25,bis)

οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινόν, οὐ μὰ τοὺς θεούς. (26)

Ξα. δεινόν γέ ποῦστ’ ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὄπλα.

ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον.

Σω. _____ἀλλ’ ἐστὶν μέγα. (28,bis)

περὶ τῆς πόλεως γὰρ ἐστὶ, τοῦ σκάφους ὅλου. (29)

Ξα. λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος. (30)

Σω. ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ Πυκνὶ

ἐκκλησιάσειν πρόβατα συγκαθήμενα,

βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·

κάπειτα τούτοις τοῖσι προβάτοις μούδόκει

δημηγορεῖν φάλλαινα πανδοκεύτρια, (35)

ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός.

- Εα. αἰβοῖ.
- Σω. ___τί ἐστι; (37,bis)
- Εα. ____παῦε παῦε, μὴ λέγε· (37,ter)
- ὄζει κάκιστον τούνύπνιον βύρσης σαπρᾶς. (38)
- Σω. εἶθ' ἢ μιαρὰ φάλλαιν' ἔχουσα τρυτάνην
ἴστη βόειον δημόν. (40)
- Εα. ____οἶμοι δείλαιος· (40,bis)
- τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διστάναι. (41)
- Σω. ἐδόκει δέ μοι Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρὸς με τραυλίσας,
“ὄλας; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει.” (45)
- Εα. ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.
- Σω. οὐκ οὐν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γενόμενος;
- Εα. ___ἦκιστ', ἀλλ' ἄριστον. (48,bis)
- Σω. ____πῶς; (48,ter)
- Εα. ____ὅπως; (48,quat)
- ἄνθρωπος ὦν εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ· (49)
- οὐκ οὐν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι (50)
- ἀρθεῖς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;
- Σω. εἶτ' οὐκ ἐγὼ δούς δὴ ὀβολῶ μισθώσομαι
οὕτως ὑποκρινόμενον σοφῶς ὀνειράτα;
- Εα. φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον ... (54)

ΧΟΡΟΣ χώρει, πρόβαιν' ἐρωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις. (230)

μὰ τὸν Δί' οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ', ἀλλ' ἦσθ' ἱμάς κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστὶ σου Χαρινάδης βαδίζειν.

ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἄρ' ἐστὶ που 'νταῦθ' ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ' ὃ δὴ λοιπὸν γ' ἔτ' ἐστίν, ἀππαπαῖ παπαιάξ, (235)

ἦβης ἐκείνης, ἠνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
φρουροῦντ' ἐγὼ τε καὶ σύ· κᾶτα περιπατοῦντε νύκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὄλμον,
κᾶθ' ἦψομεν τοῦ κορκόρου κατασχίσαντες αὐτόν.

ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ὦνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν. (240)

χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμῶν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἦκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργῆν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολωμένους ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ

σπεύσωμεν, ὦνδρες ἠλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι. (245)

χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντῃ διασκοπῶμεν,
μή που λίθος τις ἐμποδῶν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.

ΠΑΙΣ ὦ. (247)

τὸν πηλόν, ὦ πάτερ πάτερ, τουτονὶ φύλαξαι.

Χο. κάρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσσον.

Πα. οὐκ, ἀλλὰ τῷ μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν. (250)

Χο. τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς,
καὶ ταῦτα τοῦλαίου σπανίζοντος, ὦνόητε;
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.

Πα. εἰ νῆ Δί' αὐθις κονδύλοισ νοθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί· (255)

κᾶπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουὶ στερηθῆεις
τὸν πηλόν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων.

Χο. ἤ μὴν ἐγὼ σου χιτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὐτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι·
κούκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον (260)

ὔδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.
ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὐτοὶ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν τοῦτ' ἦ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἄττα μή 'στι προῶα
ὔδωρ γενέσθαι κάπιπνεῦσαι βόρειον αὐτοῖς. (265)

τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστῆς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλήθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφορκὸς ἦν, ἀλλὰ προῶτος ἡμῶν
ἠγεῖτ' ἂν ἄδων Φρυνίχου· καὶ γὰρ ἔστιν ἀνὴρ
φιλωδός. ἀλλὰ μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες,
ἄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν, ἦν τί πως ἀκούσας
τοῦμοῦ μέλους ὑφ' ἠδονῆς ἐρπύση θύραζε. (270)

τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνεται ἄρ' ἡμῖν ὁ γέρον οὐδ' ὑπακούει;

[στορ.

μῶν ἀπολώλεκε τὰς
ἐμβάδας, ἣ προσέκοψ' ἐν (275)

τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που,

εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ

τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;

καὶ τάχ' ἂν βουβωνιώη.

ἤ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν, (280)

καὶ μόνος οὐκ ἀνεπίθετ', ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη (280)

τις, κάτω κύπτων ἂν οὔτω (280)

“λίθον ἔψεις” ἔλεγεν.

(280)

τάχα δ’ ἂν διὰ τὸν χθιζινὸν ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διέδου πως,

[ἀντ.

ἔξαπατῶν καὶ λέγων

ὡς φιλαθήναιος ἦν καὶ

τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι,

διὰ τοῦτ’ ὀδυνηθεὶς

(285)

εἶτ’ ἴσως κεῖται πυρέττων.

(285)

ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνὴρ.

(285)

ἀλλ’, ὦ γάθ’, ἀνίστασο μὴδ’ οὔτω σεαυτὸν

ἔσθιε μὴδ’ ἀγανάκτει. καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἦκει

τῶν προδόντων τὰπὶ Θοράκης·

ὄν ὅπως ἐγχυτρίεις.

ὑπαγ’, ὦ παῖ, ὑπαγε.

(290)

Πα. ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ

[στρ.

πάτερ, ἦν σοῦ τι δεηθῶ;

Χο. πάνυ γ’, ὦ παιδίον. ἀλλ’ εἰ-

πέ, τί βούλει με πρίασθαι

καλόν; οἶμαι δέ σ’ ἐρεῖν ἀ-

(295)

στραγάλους δήπουθεν, ὦ παῖ.

Πα. μὰ Δί’, ἀλλ’ ἰσχάδας, ὦ παπ-

πία· ἥδιον γάρ—

Χο. ____ οὐκ ἄν (298,bis)

μὰ Δί', εἰ κρέμαισθέ γ' ὑμεῖς. (299)

Πα. μὰ Δί' οὐ τάρᾳ προπέμψω σε τὸ λοιπόν. (299)

Χο. ἀπὸ γὰρ τοῦδέ με τοῦ μισθαρίου (300)

τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιστα δεῖ καὶ ξύλα κᾶψον·
≤ἔ ἔ.> (301)

σὺ δὲ σὺκά μ' αἰτεῖς.

Πα. ἄγε νυν, ὦ πάτερ, ἦν μὴ

[ἀντ.

τὸ δικαστήριον ἄρχων
καθίση νῦν, πόθεν ὦνη- (305)

σόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-

πίδα χρηστήν τινα νῶν ἢ

πόρον Ἑλλάς ἰδὸν ≤εὐρεῖν>;

Χο. ἀπαπαῖ φεῦ, ≤ἀπαπαῖ φεῦ,>

μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῶν οἶδ' (310)

ὀπόθεν γε δεῖπνον ἔσται.

Πα. τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες;

Χο. ἴν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχης.

Πα. ἀνόνητον ἄρ', ὦ θυλάκιόν, σ' εἶχον ἄγαλμα.

ἔ ἔ. (315)

πάρα νῶν στενάζειν.

Φι. φίλοι, τήκομαι μὲν (317a)

πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς (317b)

ὕμῶν ἐπακούων. (318a)

ἀλλ'—οὐ γὰρ οἶός τ' εἶμι' (318b)

ἄδειν—τί ποιήσω; (319a)

τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ (319b)

βούλομαί γε πάλαι μεθ' ὑ- (320)

μῶν ἐλθῶν ἐπὶ τοὺς καδίς-

κους κακόν τι ποιῆσαι.

ἀλλ', ὦ Ζεῦ μεγαβρόντα,

ἦ με ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης

ἦ Προξενίδην ἦ τὸν Σέλλου (325)

τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν.

τόλμησον, ἄναξ, χάρισασθαί μοι,

πάθος οἰκτίρας· ἦ με κεραυνῶ

διατινθαλέῳ σπόδισον ταχέως,

κᾶπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας (330)

εἰς ὄξάλμην ἔμβαλε θερμῆν·

ἦ δῆτα λίθον με ποίησον, ἐφ' οὗ

τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσι.

- Βδ. εἰ θᾶπτον ἐκαθίζου σύ, θᾶπτον ἂν δίκην ἐκάλουν. (825)
- Φι. ___ κάλει νυν, ὡς κάθημ' ἐγὼ πάλαι. (825,bis)
- Βδ. φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην; (826)
- τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν τῷ κίχῃ;
 ἢ Θρᾶττα προσκαύσασα πρόην τὴν χύτραν—
- Φι. ἐπίσχεσ, οὔτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
 ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν, (830)
- ὁ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο;
- Βδ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν.
- Φι. _____ ἀλλ' ἐγὼ δραμῶν (832,bis)
- αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν. (833)
- Βδ. τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἢ φιλοχωρία.
- Ξα. βάλλ' ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα. (835)
- Βδ. τί δ' ἐστὶν ἔτεόν;
- Ξα. ___ οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως, (836,bis)
- ὁ κύων, παρᾶξας εἰς τὸν ἱπνὸν ἀναρπάσας (837)
- τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκεν;
- Βδ. τοῦτ' ἄρα πρῶτον τὰ δίκημα τῷ πατρὶ
 εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγορεῖ παρών. (840)
- Ξα. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλ' ἄτερός φησιν κύων
 κατηγορήσειν, ἦν τις εἰσάγη γραφήν.
- Βδ. ἴθι νυν, ἄγ' αὐτῷ δεῦρο.
- Ξα. _____ ταῦτα χρὴ ποιεῖν. (843,bis)
- Βδ. τουτὶ τί ἐστι; (844)
- Φι. ___ χοιροκομεῖον Ἑστίας. (844,bis)
- Βδ. εἴθ' ἱεροσυλήσας φέρεις; (845)
- Φι. _____ οὐκ, ἀλλ' ἵνα (845,bis)
- ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρέψω τινά. (846)
- ἀλλ' εἰσαγ' ἀνύσας, ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.

- Βδ. φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφάς.
- Φι. οἴμοι, διατρίβεις κάπολεις τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον. (850)
- Βδ. ἰδού.
- Φι. ___ κάλει νυν. (851,bis)
- Βδ. ___ ταῦτα δή. (851,ter)
- Φι. _____ τίς οὐτοσί (851,quat)
- ὁ πρῶτός ἐστιν; ἐς κόρακας. ὡς ἄχθομαι (852)
- ὅτι ἔπελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.
- Βδ. οὔτος σύ, ποῖ θεῖς;
- Φι. _____ ἐπὶ καδίσκους. (854,bis)
- Βδ. _____ μηδαμῶς. (854,ter)
- ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους. (855)
- Φι. κάλλιστα τοίνυν. πάντα γὰρ πάρεστι νῶν
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
- Βδ. ἦδὲ δὲ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;
- Φι. εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κάπιχωρίως.
- Βδ. ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω (860)
- καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
- Χο. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς
καὶ ταῖς εὐχαῖς
φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν, (865)
- ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνέβητον.
- Βδ. εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.

[στορ.

Χο. ὦ Φοῖβ' Ἀπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ προᾶγμ', ὃ μηχανᾶται (870)
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἀρμόσαι
παυσαμένοις πλάνων.
ἰήιε Παιάν.

Βδ. ὦ δέσποτ' ἄναξ γείτον Ἀγυιεύ, τοῦμοῦ προθύρου προπύλαιε, (875)
δέξαι τελετὴν καινὴν, ὦναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτομοῦμεν,
παῦσόν τ' αὐτοῦ τοῦτο τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρίνινον ἦθος,
ἀντὶ σιραίου μέλιτος σμικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμείξας·

ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἤπιον αὐτόν, τοὺς φεύγοντάς τ' (880)

ἐλεεῖν μᾶλλον τῶν γραψαμένων, (880)

κάπιδακρύειν ἀντιβολούντων,
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.

Χο. ξυνευχόμεσθα ≤ταυτά> σοι καπάδομεν (885)

[ἀντ.

νέαισιν ἀρχαῖς ἔνεκα τῶν προλελεγμένων.
εὖνοι γάρ ἐσμεν ἐξ οὗ
τὸν δῆμον ἡσθόμεσθά σου

φιλοῦντος ὡς οὐδείς ἀνήρ
τῶν γε νεωτέρων. (890)

≤ίημε Παιάν.≥ (890)

Βδ. εἴ τις θύρασιν ἠλιαστής, εἰσίτω·
ὡς ἠνίκ' ἄν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν.
Φι. τίς ἄρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἀλώσεται.
Βδ. ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς. “ἐγράψατο
Κύων Κυδαθηναίεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα (895)

τὸν τυρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος κατήσθιεν
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλωδὸς σύκινος.”
Φι. θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἦν ἅπαξ ἀλῶ.

Βδ. καὶ μὴν ὁ φεύγων οὕτοσὶ Λάβης πάρα.
Φι. ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει, (900)
οἷον σεσηρῶς ἐξαπατήσειν μ' οἶεται.
ποῦ δ' ≤ἔσθ'≥ ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναίεὺς κύων;

ΚΥΩΝ αὖ αὖ.

Βδ. —πάρεστιν. (903,bis)

Ξα. —ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης, (903,ter)

ἀγαθὸς γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας. (904)

Βδ. σίγα, κάθιζε. σὺ δ' ἀναβάς κατηγόρει. (905)

Φι. φέρε νυν ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.

Κυ. τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ' ἦν ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταί, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ καὶ τὸ ῥυππαπαῖ.
ἀποδράς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν τυρὸν πολὺν (910)

κατεσικέλιζε κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκοτῶ—

Φι. νῆ τὸν Δί' ἀλλὰ δηλὸς ἐστ'· ἔμοιγέ τοι

τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὔτος.

Κυ. ____κού μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι. (914,bis)

καίτοι τίς ὑμᾶς εὔ ποιεῖν δυνήσεται, (915)

ἦν μή τι κάμοί τις προβάλλη, τῷ Κυνί;

Φι. οὐδὲν μετέδωκεν οὐδὲ τῷ κοινῷ γ', ἐμοί.

θερμὸς γὰρ ἀνήρ οὐδὲν ἦττον τῆς φακῆς.

Βδ. πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ' ἀκούσης ἀμφοτέρων. (920)

Φι. _____ἀλλ', ὦγαθέ, (920,bis)

τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν· αὐτὸ γὰρ βοᾶ. (921)

Κυ. μὴ νυν ἀφήτέ γ' αὐτόν, ὡς ὄντ' αὖ πολὺ

κυνῶν ἀπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον,

ὅστις περιπλεύσας τὴν θυεῖαν ἐν κύκλῳ

ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκίρον ἐξεδήδοκεν. (925)

Φι. ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.

Κυ. πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ' —οὐ γὰρ ἄν ποτε

τρέφειν δύναιτ' ἄν μία λόχμη κλέπτα δύο—

ἵνα μὴ κεκλάγω διὰ κενῆς ἄλλως ἐγώ·

ἐὰν δὲ μή, τὸ λοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι. (930)

Φι. ἰοὺ ἰοῦ.

ὅσας κατηγορήσε τὰς πανουργίας.

κλέπτον τὸ χρῆμα τάνδρός. οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,

ᾧλεκτροῦν; νῆ τὸν Δί· ἐπιμύει γέ τοι.

ὁ θεσμοθέτης· ποῦ 'σθ' οὔτος; ἀμίδα μοι δότω. (935)

Βδ. αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ εἰσκαλῶ.

Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι τρύβλιον,

δοίδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,

καὶ πάντα τὰ σκεύη τὰ προσκεκαυμένα.

ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς καὶ καθίζεις οὐδέπω; (940)

Φι. τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.

Βδ. οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὦν καὶ δύσκολος,

καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ὦν ὁδὰξ ἔχει;

ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.

Φι. ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ. (945)

Βδ. οὐκ, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,

ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·

ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.

πάρεχ' ἐκποδῶν· ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.

χαλεπὸν μὲν, ὦνδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου (950)

ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός, λέξω δ' ὅμως.

ἀγαθὸς γὰρ ἐστὶ καὶ διώκει τοὺς λύκους.

Φι. κλέπτῃς μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.

Βδ. μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,

οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι. (955)

Φι. τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;

Βδ. ὅ τι; σοῦ προμάχεται καὶ φυλάττει τὴν θύραν,

καὶ τᾶλλ' ἄριστός ἐστίν· εἰ δ' ὑφείλετο,

σύγγνωθι. κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.

Φι. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα, (960)

ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.

Βδ. ἄκουσον, ὦ δαιμόνιέ, μου τῶν μαρτύρων.

ἀνάβηθι, τυρόκνησι, καὶ λέξον μέγα·

σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,

εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἄλαβες. (965)

φησὶ κατακνήσαι.

Φι. ___ νὴ Δί', ἀλλὰ ψεύδεται. (966,bis)

Βδ. ὦ δαιμόνι', αἰδοῦ τοὺς ταλαιπωρουμένους. (967)

- οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει
καὶ τὰς ἀκάνθας, κοῦδέποτ' ἐν ταυτῶ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἶός ἐστιν. οἰκουρός μόνον· (970)
αὐτοῦ μένων γάρ, ἅπτ' ἂν εἴσω τις φέρη,
τούτων μεταίτεϊ τὸ μέρος· εἰ δὲ μή, δάκνει.
Φι. αἰβοῖ. τί τόδε ποτ' ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι;
κακόν τι περιβαίνει με κἀναπειθόμαι.
Βδ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', οἰκτίρατ' αὐτόν, ὦ πάτερ, (975)
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνειτ', ὦ πόνηρα, καὶ κνυζούμενα
αἰτεῖτε κἀντιβολεῖτε καὶ δακρύετε.
Φι. κατάβα, κατάβα, κατάβα, κατάβα.
Βδ. _____ καταβήσομαι. (979,bis)
καίτοι τὸ “κατάβα” τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ (980)
ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.
Φι. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἐπεδάκρυσσα νῦν, γνώμην ἐμήν,
οὐδέν ποτέ γ' ἄλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος.
Βδ. οὐκουν ἀποφεύγει δῆτα; (985)
Φι. _____ χαλεπὸν εἰδέναι. (985,bis)
Βδ. ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου. (986)
τηνδὶ λαβῶν τὴν ψῆφον ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύσας παρᾶξον κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.
Φι. οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
Βδ. φέρε νῦν σε τηδὶ τὴν ταχίστην περιάγω. (990)
Φι. ὁδ' ἔσθ' ὁ πρότερος;
Βδ. ____ οὗτος. (991,bis)
Φι. _____ αὕτη 'νταῦθ' ἔνι. (991,ter)
Βδ. ἐξηπάτηται κἀπολέλυκεν οὐχ ἐκῶν. (992)

- φέρ' ἐξεράσω.
- Φι. ____ πῶς ἄρ' ἠγωνίσμεθα; (993,bis)
- Βδ. δείξειν ἔοικεν. ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης. (994)
- πάτερ πάτερ, τί πέπονθας; οἴμοι. ποῦ 'σθ' ὕδωρ; (995)
- ἔπαιρε σαυτόν.
- Φι. ____ εἶπέ νυν ἐκεῖνό μοι, (996,bis)
- ὄντως ἀπέφυγε; (997)
- Βδ. ____ νή Δί'. (997,bis)
- Φι. ____ οὐδέν εἰμ' ἄρα. (997,ter)
- Βδ. μὴ φροντίσης, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο. (998)
- Φι. πῶς οὖν ἐμαυτῶ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι; (1000)
- ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι·
ἄκων γὰρ αὐτ' ἔδρασα κού τοῦμοῦ τρόπου.
- Βδ. καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'. ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ,
ἐπὶ δεῖπνον, εἰς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν, (1005)
- ὥσθ' ἠδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κούκ ἐγχανεῖται σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίσωμεν.